

SEBASTIAN FITZEK

A TERÁPIA

„Csupa feszültség a legelső oldaltól!”

– John Katzenbach

fine
selection

adrenalin

NŐI PSZICHO THRILLEREK!

SEBASTIAN FITZEK

A TERÁPIA

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

„...ha olyat látok vagy hallok orvosi kezelés közben vagy akár a therapia körén kívül az emberek életéről, amit nem szabad kifecsegni, azt el fogom hallgatni, abban a véleményben, hogy az efféle dolgokat szent titkok módjára kell megőrizni...”

A hippokratészi esküből – Hornyánszky Gyula fordítása

Mutasd a barátod, s megmondom, ki vagy.

Közmondás

Prológus

Fél óra elteltével Viktor már tudta, hogy soha többé nem látja viszont a lányát. A kislány kinyitotta az ajtót, még egyszer gyorsan visszanézett rá, azután bement az idős férfihoz. De Josephine, Viktor tizenkét éves kislánya soha többé nem fog kijönni. Az apja biztos volt ebben. Soha többé nem fog ragyogó arccal rámosolyogni, amikor este lefekteti az ágyába. Ő pedig soha többé nem fogja lekapcsolni a kis tarka éjjeli lámpát, miután gyermeke elaludt. És soha többé nem ébred fel az éjszaka közepén a lány borzalmas sikoltozására.

Ez a bizonyosság olyan váratlanul érte, mintha hátulról belerohantak volna az autójába.

Amikor felállt, a teste mintha ülve akart volna maradni a rozoga műanyag székekben. Nem csodálkozott volna, ha a lábai összecsucolnak, ha egyszerűen elájul és elterül a váró kopott parkettáján. Pontosan a nagydarab, pikkelysömörös asszonyosság és a régi magazinokkal borított asztalka között. De az ájulás kegye nem adatott meg neki. Eszméleténél maradt.

A betegellátás nem érkezési sorrendben, hanem sürgősség alapján történik.

Az allergológus kezelőhelyiségének fehér, bőrborítású ajtaján függő táblácska felirata elmosódott Viktor szeme előtt.

Dr. Grohlke a család barátja volt, és a huszonkettedik helyet foglalta el az orvosok sorában. Viktor Larenz listát vezetett a felkeresett orvosokról. Az előző huszonegy nem talált semmit. Semmit a világon.

A legelső, egy mentőorvos, karácsony második napján jött el a családhoz Schwanenwerderbe. Napra pontosan tizenegy hónappal ezelőtt. Először mindenki azt gondolta, hogy Josephine egyszerűen túl sokat evett az ünnepi fondüből, és elrontotta a gyomrát. Éjszaka többször is hányt, azután pedig hasmenése volt. Viktor felesége, Isabell értesítette a magán-mentőszolgálatot, Viktor pedig levitte a finom batiszt hálóinget viselő Josyt a nappaliba. Amikor erre az éjszakára gondol, máig is érzi a kislány vékony karjait, amint egyikkel segítséget keresve átöleli a nyakát, másikkal pedig kedvenc plüssállatát, Nepomukot, a kék macskát szorongatja. A jelen lévő rokonok szigorú pillantásaitól kísérve az orvos meghallgatta a vékonyka lány mellkasát, adott neki egy elektrolit infúziót, és homeopátiás készítményt írt fel.

– Csak egy kis gyomorfertőzés. Épp járvány van a városban. De ne aggódjanak, minden rendben lesz – mondta végül a mentőorvos, mielőtt elbúcsúzott. Minden rendben lesz. A férfi nem mondott igazat.

Viktor közvetlenül dr. Grohlke kezelőhelyisége előtt állt. Amikor ki akarta nyitni a nehéz ajtót, még a kilincset sem sikerült lenyomnia. Először arra gondolt, hogy az elmúlt egy óra megpróbáltatásai elvették minden erejét. Azután rádöbbsent, hogy az ajtó zárva van. Valaki belülről bereteszelte.

Mi folyik itt?

Hirtelen megfordult, és az a benyomása támadt, mintha környezetét egy pörgetős könyv lapjain nézné. Minden késleltetve és lökészerűen megjelenő képekben ért el az agyáig: a váró falán függő ír tájképek, az ablakpárkányon álló poros gumifa, a pikkelysömörös asszony. Larenz még egyszer, utoljára, megrázta az ajtót, azután a várón keresztül kíváncsorgott a folyosóra. A folyosón még mindig reménytelenül sok beteg várakozott. Mintha legalábbis dr. Grohlke lenne az egyetlen orvos Berlinben.

Viktor lassan előrement a recepcióhoz. Egy feltűnően pattanásos tinédzser éppen receptet kért bőrproblémáira, amikor Larenz durván odébb lökte, és megszakítva beszélgetésüket, hevesen magyarázni kezdett az asszisztensnőnek. Ismerte Mariát, hiszen korábban többször is megfordult már a rendelőben. Amikor fél órával korábban Josyval belépett a helyiségbe, Maria még nem volt ott. Viktor örült, hogy ezúttal nem a helyettes asszisztens ül a pult mögött. Bár Maria még alig múlt húszéves, máris úgy nézett ki, mint egy teste-sebb női futballkapus, viszont neki is volt egy kislánya, és Viktor bízott benne, hogy segíteni fog.

– Sürgősen be kell jutnom hozzá – mondta Viktor a kellesténél valamivel hangosabban.

– Á, jó napot, dr. Larenz, örülök, hogy újra látom – Maria rögtön felismerte a pszichiátert.

Viktor hosszú ideje nem járt a rendelőben, de markáns vonásai gyakran tűntek fel a televízióban és az újságok címlapjain. Többször szerepelt vendégként különböző beszélgetős műsorokban is. Nem utolsósorban megnyerő külseje miatt, no meg azért is, mert könnyed stílusával a legbonyolultabb lelki problémákat is közérthetően meg tudta fogalmazni. Most azonban zavaros volt.

– Sürgősen be kell mennem a lányomhoz!

A fiú, akit az imént félrelökött, ösztönösen megérezte, hogy a férfival valami nincs rendben, és még egy lépést hátrált. Maria is elbizonytalanodott, de igyekezett továbbra is arcára erőltetni állandó, begyakorolt mosolyát.

– Ne haragudjon, de nem értem, miről beszél, dr. Larenz – mondta, és idegesen bal szemöldökéhez kapott.

Ezen a helyen rendszerint piercinget viselt, azzal babrált, ha valami felidegesítette, de a főnöke, dr. Grohlke konzervatív beállítottsága miatt Mariának mindennap ki kellett vennie az ékszert, amint a rendelőben megjelentek az első betegek.

– Van egyáltalán Josephine-nek mára időpontja?

Larenz kinyitotta a száját, hogy válaszát az asszisztensnőre zúdítsa, azután inkább visszafogta magát, és nem szólt semmit. Josephine-nek természetesen volt mára időpontja. Isabell egyeztetve telefonon. Viktor pedig elhozta Josyt. Mint mindig.

– Apa, tulajdonképpen mi az az allergológus? – kérdezte Josy még az autóban. – Ő foglalkozik az időjárással?

– Nem, kicsim. Az a meteorológus. – Viktor a visszapillantó tükrön keresztül a kislányt nézte, és nagyon szerette volna megsimogatni szőke haját. Olyan törekenynek tűnt. Akár egy selyempapírra festett angyal.

– Az allergológus olyan emberekkel foglalkozik, akik bizonyos anyagokkal nem érintkezhetnek, mert megbetegszenek tőle.

– Mint én?

– Talán – válaszolt Viktor. *Remélhetőleg* – gondolta magában. Az legalább azt jelentené, hogy sikerült felállítani valamilyen diagnózist. Valami elkezdődne. A kislány betegségének megmagyarázhatatlan tünetei már az egész családot aggasztották. Josy fél éve

nem járhatott iskolába. A görcsök általában olyan váratlanul és rendszertelenül törtek rá, hogy egyetlen osztályteremben sem bírta volna ki sokáig. Isabell ezért már csak fél napot dolgozott, és megszervezte Josy magánóráit. Viktor pedig bezárta a Friedrichstrassén működő rendelőjét, hogy egész napját kislányának szentelhesse. Jobban mondvá kislánya orvosainak. De annak ellenére, hogy az elmúlt hetekben valóságos gyógyászati maratont hagytak maguk mögött, nem jutottak előbbre. Az összes szakember, akivel csak konzultáltak, tanácstalan volt. Nem találtak magyarázatot sem Josy időről időre visszatérő lázgörcseire, sem az állandósult fertőzésekre, sem pedig az éjszakai orrvérzésre. A tünetek olykor gyengébben jelentkeztek, sőt, időnként teljesen meg is szűntek, és a család ilyenkor reménykedni kezdett. De egy-egy rövid szünet után minden kezdődött előlről, többnyire még súlyosabb rohamokkal. A belgyógyászok, hematológusok és neurológusok eddig csak azt tudták kizárni, hogy a kislány rákban, AIDS-ben, hepatitiszben vagy más, számukra ismert fertőző betegségben szenvedne. A maláriára irányuló vizsgálatok is negatív eredménnyel zárultak.

– Dr. Larenz?

Maria szavainak hatására Larenz visszazuhant a valóságba. Rájött, hogy valószínűleg egész idő alatt tátott szájjal meredt az aszisztensnőre.

– Mit csináltak vele? – Viktor ismét megtalálta a hangját, mely minden újabb szó kimondásával egyre erősödött.

– Hogy érti, hogy mit csináltunk vele?

– Úgy értem, Josyval. Mit tettek vele?

Larenz ekkor már ordított, a várakozó betegek pedig döbbenten elhallgattak. Marián látszott, hogy fogalma sincs, mit kezdjen a helyzettel. Dr. Grohlke asszisztensnőjeként természetesen

hozzá volt szokva, hogy a páciensek időnként szokatlanul viselkednek. Elvégre ez nem magánrendelő, az Uhlandstrasse pedig már régen nem tartozik Berlin legelőkelőbb környékei közé. A közeli Lietzenburger Strasséről gyakran jöttek be prostituáltak és drogosok. Senki nem csodálkozott például, ha egy elvonókúrán lévő, csontsovány strici ráförmedt az asszisztensnőre, hogy nem az ekcémáját szeretné kezelteni, hanem fájdalomcsillapítót akar felíratni.

Csak hogy ez a mai eset más volt. Dr. Larenz nem koszos tréningruhát és lyukas pólót viselt. Nem is kitaposott tornacipőt, arcán pedig nem éktelenkedtek felszakadt, gennyes pattanások. Épp ellenkezőleg. Úgy nézett ki, mintha a „disztिंगvált” jelzőt külön az ő személyére szabták volna: karcsú termet, egyenes testtartás, széles vállak, magas homlok és markáns áll. Bár Berlinben született, és ott is nőtt fel, a legtöbben arra tippeltek, hogy valamelyik Hanzavárosból származik. Épp csak az őszesre melírozott halánték és a klasszikus orr hiányzott a tökéletes képhez. Még tíkfabarna göndör haja, melyet az utóbbi időben kissé megnövesztett, és ferde orra – egy vitorlásbaleset fájdalmas emléke – sem törték meg a világfi-as összbnyomást. Viktor Larenz negyvenhárom éves volt. Olyan férfi, akinek nehéz volt megbecsülni az életkorát, de akiről biztosan lehetett tudni, hogy vászonzsebkendőt hord, melybe bele van hímezve a monogramja, és hogy soha nem tart magánál aprópénzt. Akinek feltűnően sápadt bőre elárulta, hogy túl sokat éjszakázik. És éppen emiatt volt a helyzet Maria számára különösen nehéz. Hiszen egy diplomás pszichiátertől, aki méretre szabott, kétezerkétszáz eurós öltönyben lép be a rendelőbe, nem várná az ember, hogy mások előtt ordítozik. Hogy elcsuklik a hangja, miközben

vadul gesztikulálva érthetetlen szavakat kiabál. És Maria éppen emiatt nem tudta, hogy mihez kezdjen.

– Viktor?

Larenz a mély hang irányába fordult. Dr. Grohlke meghallotta a zajt, és félbeszakította a kezelést. A szikár termetű, idős orvos haja homokszínű volt, mélyen ülő szemei aggodalmat tükröztek.

– Mégis mi folyik itt?

– Hol van Josy? – kiáltotta Viktor, dr. Grohlke pedig akaratlanul hátrahőkölt barátja elől. Már majdnem tíz éve ismerte a családot, de ilyen állapotban soha nem látta Larenzet.

– Viktor? Nem mennénk be inkább az irodámba, és...?

Larenz egyáltalán nem figyelt oda, ehelyett átbámult az orvos válla fölött. Amikor meglátta, hogy a kezelőhelyiség ajtaja résnyire nyitva van, nekilódult. Jobb lábával berúgta az ajtót, amely nagy lendülettel kinyílt, és nekicsapódott egy orvosi műszerekkel és gyógyszerekkel megrakott görgős kocsinak. A pikkelysömörös nő a kezelőágyon feküdt. Addigra már szabaddá tette a felsőtestét, és úgy megijedt, hogy elfelejtette eltakarni a mellét.

– De hát, Viktor, mi ütött beléd? – kérdezte dr. Grohlke a háta mögül, de Larenz válaszra sem méltatva ismét kisetett a helyiségből a folyosóra.

– Josy!

Végigrohant a folyosón, és közben minden ajtót belökött.

– Josy, hol vagy? – ordította páni félelmében.

– Az isten szerelmére, Viktor!

Az idős allergológus igyekezett a nyomában maradni, de Viktor nem vett róla tudomást. A félelem esztét vette.

– Itt mi van? – kiáltotta, amikor a váróterem előtti utolsó, balra nyíló ajtót nem sikerült kinyitnia.

- Tisztítószeres. Csak tisztítószeres, Viktor. Ez a raktárunk.
- Kinyitni! – Viktor úgy rángatta a kilincset, mint egy őrült.
- Hallgass ide...
- KI-NYIT-NI!

Dr. Grohlke váratlanul erősen megragadta Larenz mindkét karját, és lefogta a férfit.

– Nyugodj meg, Viktor! Figyelj rám! A lányod nem lehet odabent. A takarítónő ma délelőtt magával vitte a kulcsot, és csak holnap reggel jön vissza.

Larenz nehezen lélegzett. Végighallgatta dr. Grohlke szavait anélkül, hogy az értelmüket felfogta volna.

– Próbáljunk meg logikusan gondolkodni! – Dr. Grohlke engedett a szorításon, és egyik kezét Viktor vállára tette. – Mikor láttad utoljára a kislányodat?

– Fél órával ezelőtt, itt a váróban – hallotta Viktor a saját hangját. – Bement hozzád.

Az idős férfi aggodalmasan megrázta a fejét, és Mariához fordult, aki mindvégig követte őket.

– Én nem láttam Josephine-t – mondta Maria a főnökének. – És mára nincs is időpontja.

Badarság, kiáltotta Larenz gondolatban, és tenyerébe temette a fejét.

– De hiszen Isabell telefonon egyeztetett időpontot. És Maria természetesen nem láthatta a lányomat. A recepciónál épp helyettesítette valaki. Egy férfi. Azt mondta, foglaljunk helyet. Josy olyan gyenge volt. Olyan fáradt. Leültettem a váróban, és kimentem, hogy hozzak neki egy pohár vizet. De mire visszaértem...

– Itt nem dolgozik helyettes – szakította félbe a barátját Grohlke. – Egyébként pedig csak nőket alkalmazunk.

Viktor zavartan nézett dr. Grohlkéra, és megpróbálta felfogni az imént hallottakat.

– A mai napon nem kezeltem Josyt. Nem járt nálam.

Az orvos szavait el-elnyomta egy átható, idegtépő hang, melyet Larenz először távolabbról hallott, majd egyre közelebről és egyre erősebben.

– Mit akartok tőlem? – kiáltotta kétségbeesetten. – Biztos, hogy Josy bement a kezelőbe. Hiszen ti hívtátok be. A szomszéd helyiségben voltam, és hallottam, hogy a férfi a recepciónál a nevén szólítja. Ma egyedül akart bemenni. Kifejezetten megkért rá, hogy ne kísérjem be. Tudjátok, nemrég volt a tizenkettedik születésnapja. Egy ideje már a fürdőszoba ajtaját is magára zárja. Ezért amikor visszajöttem a váróba, azt gondoltam, hogy Josy már a kezelőben van.

Viktor kinyitotta a száját, és egyszer csak rájött, hogy az imént egyetlen szó sem hagyta el az ajkát. Még képes volt gondolkodni, de a jelek szerint már nem volt képes megfogalmazni a gondolatait. Tanácstalanul körülnézett, olyan volt, mintha lassított felvételt látna. Az idegölő hang egyre tolakodóbb lett, és már csaknem teljesen elnyomta az őt körülvevő monoton beszélgetés zaját. Érzékelte, hogy mindenki hozzá beszél: Maria, dr. Grohlke, sőt, néhány páciens is.

– Már egy éve nem láttam Josyt – ezek voltak dr. Grohlke utolsó szavai, melyeket Viktor még tisztán hallott. Azután hirtelen minden világossá vált számára. Egy pillanat erejéig tudatára ébredt, mi is történt valójában. A szörnyű igazság felvillant, de csak futólag, mint a tovatűnő álom az ébredés pillanatában, és ugyanolyan gyorsan el is tűnt. Egy szempillantás töredéke jutott neki, hogy mindent megértsen. Josy betegségét. Azt, hogy mi kínozza a kislányt oly sok

hónapon át. Viktor hirtelen rádöbbsent, hogy mi történt. Hogy mit követtek el Josyval. Hányinger fogta el, amikor rájött, hogy őt még most is üldözik. Meg fogják találni. Előbb vagy utóbb. Ebben biztos volt. De azután ismét kicsúszott a markából a szörnyű felismerés. Végleg eltűnt, mint egyetlen vízcsepp a lefolyóban.

Viktor mindkét kezével a halántékát kezdte ütögetni. Az éles, kínzó, borzalmas hangot most már egészen közlelől hallotta, és érezte, hogy nem bírja tovább hallgatni. Leginkább egy élőlény nyöszörgéséhez hasonlított, akit éppen bántalmaznak, de a hang nemigen származhatott embertől. A zaj csak akkor ült el, amikor Viktor hosszú idő után ismét becsukta a száját.

I. fejezet

Ma, néhány évvel később

Viktor Larenz soha nem gondolta volna, hogy valaha képes lesz más szemszögből nézni a világot. A pszichoszomatikus traumákra szakosodott weddingi klinika dísztelen egyágyas szobája korábban Viktor súlyos betegségekben szenvedő páciensei számára volt fenntartva. Ma ő maga feküdt a hidraulika segítségével állítható betegágyon, karjai és lábai szürke, részben elasztikus pántokkal voltak rögzítve.

A mai napig egyetlen látogatója sem volt. Sem barátok, sem egykori kollégák, sem rokonok. Az egyetlen változatosság – azon kívül, hogy bámulhatta a megsárgult fűrészporos tapétát, a két piszkos, barna függönyt és a beázott mennyezetet – a fiatal főorvos, dr. Martin Roth jelentette, aki napjában kétszer megjelent a szobában vizitálni. Senki nem nyújtott be a pszichiátriai intézet igazgatóságán látogatói kérelmet. Még Isabell sem. Viktor ezt dr. Rothtól tudta meg, és nem is vette rossz néven Isabelltől. *Mindazok után, ami történt.*

– Mennyi ideje is álltak le a gyógyszereléssel?

A megszólított főorvos éppen az elektrolizált konyhasóoldat adagolását ellenőrizte, mely az ágy fejénél, egy háromkarú fémállványon függött. – Körülbelül három hete, dr. Larenz.

Viktor nagyra értékelte, hogy a férfi még mindig doktori címén szólította meg. Az elmúlt napokban folytatott beszélgetéseik során dr. Roth mindig a lehető legnagyobb tisztelettel kezelte.

– És mennyi ideje vagyok olyan állapotban, hogy beszélgetni lehessen velem?

– Kilenc napja.

– Aha – Viktor rövid szünetet tartott. – És mikor fognak kiengedni innen?

Viktor látta, hogy dr. Roth mosolyog a tréfán. Mindketten tudták, hogy soha nem fogják kiengedni. Legfeljebb annyi történhet, hogy átkerül egy hasonló biztonsági fokozatú intézménybe.

Viktor a kezeire nézett, és finoman megrázta béklyóit. A személyzet szemmel láthatóan a saját kárán tanult. Már kórházba szállításakor elvették derékszíját és cipőfűzőit. Sőt, még a fürdőszobai tükröt is eltávolították. Így most, amikor napjában kétszer – kísérettel – kimehetett a WC-re, meg sem bizonyosodhatott róla, hogy tényleg olyan nyomorúságosan néz-e ki, mint ahogy érezte magát. Korábban mindenki dicsérte a külsejét. Feltűnést keltett széles vállával, sűrű hajával és sportos testalkatával, ami a vele azonos korú férfiakhoz viszonyítva tökéletes benyomást keltett. Mára mindebből nem sok maradt.

– Most őszintén, dr. Roth. Ön mit érez, ha végignézi rajtam, amint itt fekszem?

A főorvos továbbra is került a közvetlen szemkontaktust Viktorral, miközben kezébe vette az ágy végén függő irattartót. Látzott rajta, hogy gondolkodik a válaszon. *Részvétet? Aggodalmat?*

– Félelmet – döntött dr. Roth az igazság mellett.

– Mert attól fél, hogy Önnel is történhet valami hasonló?

– Önzőnek tart emiatt?

– Nem. Ön őszinte, és ez tetszik nekem. Különben pedig kézenfekvő gondolat. Hiszen van néhány közös vonásunk.

Dr. Roth egyszerűen bólintott.

Amilyen különböző helyzetben volt pillanatnyilag a két férfi, annyi egyezést lehetett találni életük korábbi szakaszaiban. Mindketten gondoskodó családban, egyedüli gyermekként nőttek fel Berlin legelőkelőbb városnegyedeiben. Larenz egy régi, társasági jogra szakosodott wannseei ügyvédcsalád gyermekeként, dr. Roth pedig két westendi kézsebész féltett csemetéjeként. Mindketten Dahlemben, a Freie Universitätén voltak orvostanhallgatók – pszichiátria szakon. Mindketten megörökölték szüleiktől a családi villát, és hozzá jelentős vagyont, mely lehetővé tette volna számukra, hogy munka nélkül éljék le az életüket. A véletlennek vagy a sorsnak köszönhetően mégis épp ezen a helyen kellett találkozniuk.

– Na, jó – folytatta Viktor. – Tehát ön párhuzamot vél felfedezni a kettőnk sorsa között. Hogyan reagált volna *ön* az én helyzetemben?

– Úgy érti, ha rájöttem volna, hogy ki tette ezt a lánnyal?

Dr. Roth beírta aznap tapasztalatait a jegyzetömbbe, és végre Viktor szemébe nézett.

– Igen.

– Őszintén szólva, nem tudom, hogy túléltem volna-e mindazt, amin ön keresztülment.

Viktor idegesen felnevetett.

– Én sem éltem túl. Meghaltam. A legszörnyűbb halállal, amit csak el tud képzelni.

– Talán mégis el szeretné mesélni az egészet az elejétől a végéig?

– Dr. Roth leült az ágy szélére.

– Mit? – tette fel Viktor a kérdést, pedig természetesen ismerte a választ. Az orvos az utóbbi napokban többször is felajánlotta neki ezt a lehetőséget.

– Mindent. Az egész történetet. Azt, hogy hogyan jött rá, mi történt a lányával. És mi köze volt ennek Josephine betegségéhez. Elmondja nekem, hogy mi történt. Mégpedig a lelegejétől kezdve.

– De hiszen a lényeket már elmondtam.

– Igen. De engem a részletek is érdekelnek. Szeretnék mindent még egyszer pontosan hallani. Különösen azt, hogy hogyan végződhetek úgy a dolgok, ahogyan végződtek.

Katasztrófával.

Viktor nagyot sóhajtott, és ismét felnézett a beázott mennyezetre.

– Tudja, a Josy eltűnését követő évek alatt végig azt gondoltam, hogy nem létezhet borzalmasabb dolog a bizonytalanságnál. Négy év egyetlen nyom, egyetlen életjel nélkül. Volt, amikor azt kívántam, bárcsak megcsörrenne a telefon, és közölnék velünk, hogy megtalálták a holttestét. Tényleg azt hittem, nincs rettenetesebb érzés annál, mint mikor az ember a sejtés és a bizonyosság között lebeg. De tévedtem. Mert tudja, mi az, ami még ennél is rettenetesebb?

Dr. Roth kérdően nézett rá.

– Az igazság – mondta Viktor egészen halkán. – Az igazság! Azt hiszem, egyszer már találkoztam vele dr. Grohlke rendelőjében. Röviddel azután, hogy Josy eltűnt. És olyan borzasztó érzés volt, hogy nem akartam tudomást venni róla. De később újra rátaláltam. És akkor már nem voltam képes elfojtani, mert a szó legszorosabb értelmében üldözött engem. Az igazság egyszer csak ott állt közvetlenül előttem, és az arcomba ordított.

– Ezt hogy érti?

– Pontosan úgy, ahogy mondom. Ott álltam azzal az emberrel szemben, akinek az egész szörnyűség a lelkén száradt, és nem tudtam elviselni. Nos, ön tudja a legjobban, hogy mit tettem ezek után a szigeten. És hogy végül hova kerültem.

– A szigeten – fűzte tovább dr. Roth. – A sziget neve Parkum, ugye? Tulajdonképpen mit kerestett ott?

– Pszichiáterként valójában tudnia kellene, hogy nem ez a megfelelő kérdés – mosolygott Viktor. – Ennek ellenére megpróbálom megválaszolni: A *Bunte* című lap évekkal Josy eltűnése után felkért, hogy ismét adjak exkluzív interjút nekik. Először vissza akartam utasítani. Isabell is ellenezte. De azután úgy gondoltam, a faxon és e-mailben küldött kérdések segíthetnek megszerezni a gondolataimat. Segíthetnek megnyugodni. Érti?

– Tehát azért utazott oda, hogy az interjún dolgozzon?

– Igen.

– Egyedül?

– A feleségem nem akart eljönni, nem is volt ideje. Fontos üzleti megbeszélése volt New Yorkban. Őszintén szólva örültem, hogy egyedül lehetek. Egyszerűen abban reménykedtem, hogy Parkum szigetén végre sikerül megtalálnom a szükséges távolságot.

– A távolságot, amely ahhoz volt szükséges, hogy el tudjon búcsúzni a lányától.

Viktor bólintott, bár dr. Roth nem kérdésként fogalmazta meg utolsó mondatát.

– Valami olyasmi. Tehát fogtam a kutyámat, elutaztam az Északi-tengerhez, és Sylt szigetén kompra szálltam. Nem is sejtettem, hogy események egész láncolatát indítom el ezzel az utazással.

– Meséljen tovább! Pontosan mi történt Parkumon? Mikor vette észre először, hogy minden mindennel összefügg?

Josephine megmagyarázhatatlan betegsége. A kislány eltűnése. Az interjú.

– Rendben.

Viktor elvégzett néhány fejkörzést, és közben hallotta, hogyan ropognak nyakcsigolyái. A rögzítő pántok miatt pillanatnyilag ez volt az egyetlen lazító gyakorlat, amelyre lehetősége nyílt. Mély lélegzetet vett, és lehuntya szemét. Mint mindig, most is csak pár pillanatig tartott, amíg gondolatai visszarepítették a helyszínre. Vissza – Parkum szigetére. Vissza a nádtetős nyaralóba. Arra a helyre, ahol elhatározta, hogy négy évvel a tragédia után rendbe szedi az életét. Ahol azt remélte, megtalálja a szükséges távolságot az újrakezdéshez. És ahol e helyett mindent elveszített.

2. fejezet

Parkum, öt nappal az igazság előtt

B: Hogy érezte magát közvetlenül a tragédia után?

L: Halott voltam. Bár még lélegeztem, és néha ettem és ittam is. Sőt időnként akár 1-2 órát aludtam is naponta. De nem léteztem többé. Meghaltam azon a napon, amikor Josephine eltűnt.

Viktor az utolsó bekezdés végén villogó kurzorra meredt. Épp hetedik napja tartózkodott a szigeten. Egy kerek hete reggeltől estig a mahagóni íróasztalnál ült, és az interjú első kérdését próbálta megválaszolni. Csak ma délelőtt sikerült végre legalább öt összefüggő mondatot begépelni a laptopba.

Halott. Tényleg nem létezett találóbb szó arra az állapotra, mely az utána következő napokban és hetekben a hatalmába kerítette.

Utána.

Viktor lehunyta a szemét.

A sokkot követő első néhány órára nem tudott visszaemlékezni. Nem tudta, kivel beszélt, és azt sem, merre járt, amikor a káosz tönkretette a családját. Akkoriban Isabellre hárult a legnagyobb teher. Ő kutatta át a rendőrség számára a ruhásszekrényt, hogy kiderüljön, milyen ruhát viselt Josy az eltűnésekor. Ő volt az, aki kivette a fényképet a családi fotóalbumból, hogy legyen egy

használható kép a kicsiről a nyomozáshoz. És Isabell értesítette a rokonokat is, amíg ő, Viktor céltalanul bolyongott Berlin utcáin. Az oly professzionálisnak tartott, híres pszichiáter élete legfontosabb problémájával szemben szánalmasan alulmaradt. És Isabell a rá következő években is erősebbnek bizonyult nála. Míg felesége már három hónap múlva újra dolgozni kezdett vállalkozási tanácsadóként, Viktor eladta praxisát, és azóta egyetlen beteget sem kezelt.

A laptop hirtelen figyelmeztető csengőhangot adott ki magából, hogy az akkumulátort megint fel kell tölteni. Amikor érkezése napján a kandallós szobában álló íróasztalt a tengerre néző panorámaablakhoz tolta, megállapította, hogy azon a falon nincs konnektor. Így ugyan munka közben újra meg újra elgyönyörködhetett az Északi-tengerre nyíló, lélegzetelállító téli kilátásban, viszont hatóránként oda kellett vinnie a számítógépet az akkumulátortöltőhöz, mely egy kis asztalon állt a kandalló előtt. Viktor gyorsan elmentette a Word dokumentumot, mielőtt az adatok örökre elvesztek volna.

Akárcsak Josy.

Rövid ideig kinézett az ablakon, de mindjárt el is fordult, mert a tenger látványa a lelke állapotára emlékeztette. A szél feltámadt, füttyülve végigszántott a nádtetőn, és életre keltette a hullámokat, egyértelmű hangot adva céljának. November vége volt, és a tél sietett, hogy társaival, a hóval és a hideggel karöltve birtokba vegye a szigetet.

Mint a halál, gondolta Viktor, miközben felállt, és a kandalló előtti asztalhoz vitte a laptopot, hogy a töltőre csatlakoztassa.

A kis kétszintes nyaralót a múlt század húszas éveinek elején építették, és Viktor szüleinek halála óta nem látta mesterember. Szerencsére Halberstaedt, a sziget polgármestere átnézte az elektromos

vezetékeket és a ház előtti generátort, így most legalább világos és meleg volt odabent. De az eltelt idő, amíg elhagyatottan állt, nem tett jót az öreg faháznak. A falakat kívül-belül sürgősen újra kellene festeni. A hajópadlót már évekkel ezelőtt fel kellett volna csiszolni, sőt, az előtérben itt-ott cserére is szorul. A dupla, üvegezett faablakok az időjárás következtében kissé megvetemedtek, és beengedték a hideget és a nedvességet. A berendezés a nyolcvanas években talán fényűzőnek számított, és még ma is jómódról árulkodott, de a Tiffany lámpák, a nappabőr ülőgarnitúra és a tíkfa polcok gondoskodó ápolás híján kissé túlzottan is patinásak voltak. Már annak is jó ideje, hogy valaki utoljára port törölt a házban.

Négy év, egy hónap és két nap.

Viktornak nem kellett a konyhában függő régi falinaptárra néznie. Tudta fejből. Ennyi idő telt el, mióta utoljára Parkumra tette a lábát. A szoba mennyezetét már réges-rég nem festették újra. Mint ahogyan a koromtól elszíneződött kandallópárkányt sem. De volt valami, ami akkoriban még rendben volt.

Az élete.

Mert Josy elkísérte ide, annak ellenére, hogy a betegség október utolsó napjaiban már minden erejétől megfosztotta.

Viktor leült a bőrpamlagra, bedugta a töltőt, és megpróbált nem gondolni a végzetes napot megelőző hétvégére. Sikertelenül.

Négy év.

Negyvennyolc hónap, mely anélkül telt el, hogy Josy akár csak egy aprócska életjelet is adott volna magáról. Annak ellenére, hogy több államra kiterjedő körözést is elrendeltek, és a médián keresztül felhívásokat intéztek a lakossághoz. Még egy kétrészes rendkívüli adást is sugároztak a tévében, de az sem hozott használható

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

eredményt. Isabell mégis tiltakozott ellene, hogy egyetlen leányát halottnak nyilvánítsák. Emiatt ellenezte az interjút is.

– Nincs mit lezárni – mondta Isabell nem sokkal azelőtt, hogy Viktor elutazott.

A házuk előtti kocsibejárón álltak, és Viktor már bepakolt a fekete Volvo kombiba. Három bőröndöt. Egyben a ruhái voltak, a másik kettőben mindazok a dokumentumok, melyeket lánya eltűnése óta összegyűjtött: újságkivágások, jegyzőkönyvek, és természetesen Kai Strathmann, a magádetektív jelentései.

– Nincs semmi, amit fel kellene dolgoznod, vagy le kellene zárnod, Viktor – ragaszkodott Isabell saját álláspontjához. – Semmi a világon. Hiszen a lányunk még él.

Következetes viselkedés volt Isabell részéről, hogy hagyta Viktort egyedül Parkum szigetére utazni, miközben ő valószínűleg épp a New York-i Park Avenue valamelyik irodaházának valamelyik megbeszélésén töltötte idejét. Ő így terelte el a saját figyelmét. Munkával.

Viktor összerezzen a fekete pamlagon, mikor a nyitott kandelóban hangosan összeroppant egy izzó fahasáb. Sindbad, aki mindvégig az íróasztal alatt aludt, most felriadt, és szemrehányóan ásított a lángokat szemlélve. A golden retriever két évvel korábban, a wannseei strand parkolójában szegődött Isabellhez.

– Mi jut eszedbe? Csak nem ezzel a korccsal akarod pótolni Josyt? – kiabált rá a feleségére annak idején villájuk halljában, amikor hazatért a kutyával. Olyan hangosan veszekedett vele, hogy a bejárónő az első emeleten gyorsan behúzódott a vasalószobába.

– Szerinted, hogy nevezzük el ezt a dögöt? Josephnek?

Isabell, mint mindig, ebben a helyzetben sem hagyta magát provokálni. Észak-Németország egyik legrégebbi bankár családjának